

ע"פ 657/09-16 - מאג'ד כלבונה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 657-09-16 כלבונה(אסיר) נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט ארז פורת
המערער מאג'ד כלבונה (אסיר)
נגד
המשיבה מדינת ישראל

פסק דין

1. המערער הורשע על פי הודאתו בבית המשפט קמא (תיק פל"א 3468-07-16, בית משפט שלום לתעבורה בעכו, כב' השופט הבכיר, י. בכר) בעבירות שעניינן נהיגה תחת פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 (להלן: "**הפקודה**"), נהיגה ללא רישיון נהיגה לפי סעיף 10א. לפקודה, נהיגה כשרישיון הרכב פקע בתקופה העולה על 6 חודשים לפי סעיף 2 לפקודה וכן נהיגה ברכב ללא ביטוח לפי סעיף 2א. לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל - 1970.

כעולה מכתב האישום בו הורשע המערער, הוא נתפס ביום 11/07/16 כשהוא נוהג ברכב בעיר שפרעם שעה שביום 30/12/15 הוא נפסל מלנהוג ברכב, מתוקף פסק דין של בית משפט (תיק פ"ל 9390-12-15) למשך 14 חודשים, פסק דין שניתן בנוכחותו.

2. בפני הערכאה קמא הוצג הסדר טיעון באשר לעונש אליו עתרו הצדדים. הסדר הטיעון כלל ענישה מוסכמת אליה עתרו ב"כ הצדדים ומלבד זאת ציין הסנגור כי "הצלחנו לקבל את הסכמת הנאשם אחרי שהסיכום כזה שהמאשימה לא תתנגד לעיכוב ביצוע גזר הדין". לכך השיבה התביעה כמצוין בפרוטוקול הערכאה קמא, כי: "הסיכום הוא שאנחנו נבקש להפעיל את המאסר בפועל עכשיו והסנגור יכול לטעון באופן חופשי לגבי עיכוב המאסר".

3. בית המשפט קמא אימץ את עתירתם העונשית של הצדדים, וגזר את דינו של המערער לפיה, אך מיאן לבקשת עיכוב הביצוע בציינו "בקשת הסנגור לעיכוב ביצוע נדחת".

4. לאחר מתן גזר הדין, פנה המערער למזכירות בית המשפט קמא, בבקשה להקלה בעונש, על רקע נסיבות חיים ונימוקים שפורטו בפנייתו. בקשתו הועברה לסנגוריה הציבורית שמטעמה הגישה, לאחר

קבלת אורכה, "הודעת ערעור מתוקנת", המופנית אף היא, כלפי גזר הדין בלבד.

נטען כי בשל נסיבות חיים קשות היה מקום להקלה בענישת המערער, ולו לפני משורת הדין. טענה נוספת היא כי בפני הערכאה קמא חזרה בה התביעה מהסכמתה לעיכוב ביצוע עונש, שעה שרק בעטיה של דחייה זו נתן המערער את הסכמתו להסדר הטיעון ועל כן שומה היה על בית המשפט קמא שלא לאמץ את מכלול הסדר הטיעון שהונח בפניו.

נטען כי התנהגות התביעה כאמור והתכחשותה להסדר הטיעון, מצדיקות הקלה בענישה.

טענה נוספת בפי המערער היא כי העתירה העונשית שהונחה לפתחה של הערכאה קמא כאמור בהסדר הטיעון, הייתה מחמירה ביותר וחייבה את בית המשפט קמא לשקול באופן ממשי להקל בה, בשים לב למדיניות הענישה הנוהגת בעבירות אלה.

לפיכך עתר המערער להקלה בעונשו ולחילופין למתן הוראה לשירות המבחן להכין תסקיר בעניינו כדי לבחון את השלכת הענישה שהוטלה על משפחתו וביטחונו האישי.

5. לאחר הגשת הודעת הערעור כאמור, הגיש המערער בקשה לתיקון הודעת הערעור והקדמת הדיון. כעת עתר המערער לזכותו; נטען כי בעת שהמערער נתפס נוהג כאמור בחודש יולי 2016 הוא היה בעיצומו של ריצוי עונש מאסר בעבודות שירות בעטיה של העבירה שבגללה גם נפסל רישונו. בנסיבות אלה, ועל פי הוראת סעיף 42(ג) (2) לפקודת התעבורה, לא הייתה תקופה זו אמורה להימנות במניין משך הפסילה ועל כן אין לראות את המערער כמי שנהג תחת פסילה בעת שנתפס כאמור.

6. המשיבה עתרה לדחיית הערעור על כל חלקיו. נטען כי בפני הערכאה קמא הוצג הסדר טיעון שכלל עתירה עונשית מוסכמת. אשר לסוגיית דחיית ריצוי העונש, נטען כי לא גובשה הסכמה בין הצדדים וכל צד טען בעניין זה, כראות עיניו. לפיכך, סירובו של בית המשפט קמא לדחות את ריצוי העונש אינו מהווה סטייה מהסדר הטיעון שהוצג אלא אך אימוץ טיעונה של התביעה בנקודה זו.

צוין כי העונש שהוטל אינו על הצד המחמיר בשים לב לעברו התעברותי של המערער ובוודאי שאינו מקים עילה להתערבות ערכאת הערעור.

7. אשר לפן המשפטי, סבורה המשיבה כי סעיף 42(ג) (2) הנ"ל אינו חל על מאסר המרוצה בדרך של עבודות שירות אלא עניינו במאסר ממשי מאחורי סורג וברח ועל כן אין בהוראת הסעיף בכדי לסייע למערער כפי שהתבקש על ידו.

דין והכרעה:

8. בחנתי את טענות המערער וראיתי לדחותן. כעולה מפרוטוקול הדיון, בפני הערכאה קמא הוצג הסדר טיעון שכלל הסכמה עונשית בלבד. סוגיית דחיית מועד ריצוי העונש, לא הייתה מוסכמת והדבר מצא ביטוי מפורש בדברי נציג התביעה טרם נגזר דינו של המערער. בנקודת הזמן בה ציין נציג התובעת בבית המשפט קמא, במפורש, כי סוגיית עיכוב העונש אינה מוסכמת, יכול היה המערער לציין כי הוא מבקש לחזור בו מההסכמה העונשית. עמדה כזו לא הובעה בפני הערכאה קמא, ואדרבא, אחרי דברי התביעה שהיא עותרת לריצוי העונש לאלתר, ביקש הסנגור "לכבד את הסדר הטיעון". בכך יש בכדי ללמד על כי עניין מועד ריצוי העונש לא היה נתון בהסכמה והדבר הוחזר למערער היטב.

נוכח האמור, אין לי אלא לדחות, עובדתית, את הטיעון לפיו המשיבה חזרה בה מההסכמה באשר לרכיב כלשהו מרכיבי הסדר הטיעון.

9. בענייננו לא מצאתי קשר עובדתי בין מועד תחילת ריצוי העונש לסוגיית הלימת העונש למעשי המערער. אין בעובדה כי הערכאה קמא דחתה את בקשת המערער לעכב את תחילת ריצוי העונש בכדי להפוך את הענישה שנגזרה לכזו שאינה מתיישבת עם מדיניות הענישה הנוהגת. עברו המכביד, כמו גם העובדה שבעת ביצוע העבירה היה המערער בעיצומו של ריצוי עונש עבודות שירות, שהופסקו, וחפיפת יתרת התקופה שטרם ריצה לעונש המאסר הממשי שהוטל כעת - בכל אלה יש בכדי להראות כי הענישה שהוטלה לא הייתה על הצד המחמיר ושמא אף היפוכם של דברים (ראו רע"פ 1569/14 אלון קרן פז נ' מדינת ישראל (לא פורסם)).

10. בהעדר כל ראיה אחרת, אין סיבה להניח כי מכלול נסיבותיו האישיות של המערער, כפי שפורטו בהודעת הערעור, לא הובאו לידיעת עורך דינו בערכאה קמא ולא נשקלו בעת כריתת הסדר הטיעון בענייניו.

להשקפתי, ענישתו של המערער אינה על הצד המחמיר נוכח האמור, ואפשר בהחלט כי השתקללו בה הנסיבות שפורטו בהודעת הערעור. מכל מקום, לא הובאה ראיה כי מדובר בנסיבות חדשות שלא נפרשו בפני הערכאה קמא.

בנסיבות האמורות, אין ענישתו של המערער מצדיקה את התערבות בית משפט זה.

11. התיאור העובדתי כאמור, אינו מקים כל שינוי נסיבות או נסיבות חדשות המצדיקות לאפשר למערער לחזור בו מהסדר הטיעון שנכרת עמו.

12. אשר לטיעון המשפטי לאורו, מבחינת הדין, היה מקום להורות על זיכוי המערער, סבורני כי אין בטיעון זה בכדי להביא לתוצאה המבוקשת: הלכה היא כי כדי שתיענה בקשת נאשם לחזור בו מהודאתו ביחס לתקופה שלאחר מתן גזר הדין בעניינו,

"עליו להוכיח את התקיימותן של נסיבות חריגות במיוחד... כגון... הפרת אמונים מצד סנגורו או כל כשל אחר ביצוג ועוד" (ע"פ 6349/11 שניידר נ' מדינת ישראל (לא פורסם)).

המערער כלל לא טען לכשל בייצוגו, הוא היה מיוצג על ידי עורך דין בבית המשפט קמא אשר חזקה כי שקל את המצב המשפטי טרם שהמליץ למערער לאמץ את הסדר הטיעון בעניינו.

אף לגופם של דברים איני סבור כי הוראת סעיף 42(ג)(2) לפקודת התעבורה פורסת את תחולתה על נסיבות המקרה: מטרתו של סעיף זה הייתה שלא לכלול בתקופת פסילה שמוטלת כענישה, תקופת מאסר ממשי מאחורי סורג ובריש, שרק במהלכה,

"ממילא בטל כל אסיר מנהיגה" (ע"פ 2965/13 מדינת ישראל נ' אלרפעה (לא פורסם)).

תכלית חקיקתית זו אינה מתקיימת בשעה שעניין לנו במאסר המרוצה בעבודות שירות, שאז ניתן לאחוז בהגה ולנהוג ולפיכך אין כל הצדקה, בהיבט מטרות הענישה, לדחות את ריצוי עונש הפסילה באופן גורף.

13. נוכח האמור החלטתי לדחות את הערעור.

פסק דינה של הערכאה קמא, יעמוד, איפוא, בעינו.

ניתן היום, כ"ח תשרי תשע"ז, 30 אוקטובר 2016, בהעדר הצדדים.

המזכירות תמציא העתק מפסק הדין לב"כ הצדדים.